

[Justitsministeren.]

Det bliver de ogsaa noget rokket i, naar de hører det ærede Medlem bruge et Udtryk som „Fosterslagting“. Jeg maa sige, at jeg kan ikke betegne dette Udtryk med noget mildere Ord end at sige, at det er en Raahed at udtrykke sig saaledes. De stakkels Kvinder, som beslutter sig til at fordrive deres Foster, er næsten uden Undtagelse i den yderste Nød og i den sorteste Fortvivlelse, og jeg finder, at en Mand altid maa være forpligtet til at omtale den Slags ulykkelige Kvinder med nogen Medfølelse og derfor ikke maa udsætte dem for en saadan Haan at kalde dem „Fosterslagtere“.

Hvad Nævningerne angaar, er det ogsaa efter min Mening, nu da vi har faaet en ny Straffelov, ganske nødvendigt, at Nævningerne faar Indflydelse paa Strafudmaalingen. Det er for lidt Myndighed, man giver Nævningerne at lade dem sige „skyldig“ eller „ikke-skyldig“, og der opstaar let en alvorlig Samvittighedskonflikt for Nævningerne, naar de paa den ene Side maa erkende, at vedkommende faktisk har begaaet f. Eks. en Fosterfordrivelse, men ved Siden deraf netop er grebet af den dybeste Medfølelse med den stakkels Kvinde, der har maattet gøre dette ved sig selv og ved sit Foster, saa at det er dem meget vanskeligt at forsone sig med, at en haard Straf — og dog ogsaa efter den nye Straffelov en ret haard Straf — er blevet Følgen deraf, og de, da der er en Strafferamme at bevæge sig indenfor, kunde befrygte, at siger de skyldig, bliver vedkommende idømt en forholdsvis haard Straf.

Nævningerne kommer i dette som i mangfoldige andre Tilfælde i den Samvittighedskonflikt: Jeg kan sige skyldig, for vedkommende har gjort det og det, men jeg kan ogsaa lade være at sige skyldig, for ellers kan vedkommende blive idømt en Straf, som jeg synes er alt for haard for dette Menneske, i hvis hele Karakter der er saa meget, som siger mig, at vedkommende ikke i egentlig Forstand er en Forbryder.

Hvis Nævningerne fik, saaledes som her er foreslaaet, Adgang til sammen med de juridiske Dommere at udmaale Straffen, vilde vi fritage dem for denne Samvittighedskonflikt, og saa vilde Nævningernes Indflydelse i Retsplejen blive langt bedre, end den nu er. Derfor har jeg arbejdet paa denne Sag og vil blive ved at arbejde paa, at denne Sag kan blive gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde noget om Uro-Lovene, det skal jeg ikke kom-

me ind paa her. Naturligvis føler dette Ministerium det som sin Pligt at sørge for Ro og Ordens Opretholdelse i disse vanskelige Tider. Det maatte enhver Regering gøre, som stod i Spidsen for Landets Styrelse i dette Øjeblik, og det er en letkøbt Ting for en Opposition at gaa imod dette, naar den ikke har Ansvaret for, hvad der skal ske. Tilstandene er jo saadan ude over Europa og delvis ogsaa herhjemme, at Uro og Uorden er der alle Vegne, og jeg tror ikke, Oppositionen vil vinde noget ved at gaa i Opposition til disse Uro-Love, naar de kommer til Behandling. Men det er kun paa den Foranledning, det ærede Medlem Hr. Pürschel gav, jeg gør denne enkelte Bemærkning; den falder egentlig uden for Behandlingen af det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal derfor med disse faa Bemærkninger bede dette Ting om at oversende det foreliggende Lovforslag i uforandret Skikkelse til det høje Landsting, for at Forhandling med Landstinget angaaende disse Spørgsmaal kan blive optaget.

Ordføreren (Hartwig Frisch): Jeg vil gerne begynde med at rette den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, at den Begrundelse, han vilde give for Udtrykket i Mindretalsbetænkningen, hentet fra de Ord, det ærede Medlem citerede af Tingets nuværende Formand, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, fandt jeg meget lidet overbevisende. Jeg havde, da det ærede Medlem Hr. Vagn Bro tog den tykke Bog frem og begyndte at citere, ventet, at der skulde komme nogen Overraskelse for mig. Jeg var forberedt paa, at naar det ærede Medlem tog saa svært Materiale frem, maatte der vel være noget, der var overordentlig slaaende. Men Citatet viste, at ved den Lejlighed havde mit Partis Ordfører udtrykt Glæde ved og Ønske om endelig at komme til en Afslutning. Naar jeg betænker, hvor længe Retsplejelovforslaget havde været til Behandling, forstaar jeg saa inderlig godt, at disse Ord faldt vort Partis Ordfører paa Læben. Men deraf, at man udstrykker Ønsket om, at dette langsomt behandlede Lovforslag endelig bliver til Lov, at drage den Slutning, at det for vort Parti var en Forudsætning, at der ikke skulde kunne ske Ændringer, har ikke nogen som helst Rimelighed paa sig.

Naar det ærede Medlem spurgte: Hvorfor op til Landstinget, vi sad og forhandlede saa rart i Folketinget? maa jeg sige, at jeg havde selv i mit lille indledende Indlæg gjort opmærksom paa, at der var den Vanskelighed, at naar vi arbejdede med